

Notker Balbulus

(840–912)

Karácsonyi szekvencia

Ejha, énekeljük
szent dicséretre méltón
ennek a napnak verseit,
melyen fényt jelent
szívünket vidítani!

Az éjjel ködei közé
tűnnek bűneink
fekete árnyékai.

Ma szülte a Tenger
szűz Csillaga
e világra
az új üdvösség örömét,
kitől fél Pokol,
s a kegyetlen
Halál retten:
ez fogja őt megölni még!

Nyög legyőzve
a régi kórság;
prédáját a sárga kígyó
veszti már.

A hullt ember,
a tévedt bárány,
örök kincsét visszalelni
kezdi már.

Örülnek e nap a
mennyei
szent seregek, az angyalok,
mivel az elveszett
tizedik
drachma, ím, megtaláltatott.

Az éjszakának is
új csillaga van,
melyre bölcsék bölcs szeme
riadt hajdanán.

Nyájak mesterei
sugárt láttanak;
Isten vitézeinek
arca vakított.

Örülj, Isten anyja, kit
körüállnak
szent bábák módjára
dalolva az
angyalok,
s zengve az Urat!

Krisztus, Atyád egyfia,
ki érettünk
embertestet vettél,
fogd föl forró
szíveden,
aki buzgón kér!

S kiknek így
emberségben részesük
méltóztattál, Jézus,
lenni, fogadd méltón
könyörgésünket:

tedd, hogy ők
istenségben legyenek
részeseid, Isten,
méltasd őket erre,
Isten egyfia!

Németből fordította Babits Mihály

Notker Balbulus (St. Galleni Notker) 840 körül született és 912. április 6-án hunyt el. A középkori frank szerzetes, zenész és költő latin nyelven írta verseit. 1513-ban avatták boldoggá. Feltehetően ő írta a Nagy Károly életéről szóló könyvet. Nevében az állandójelző szerint dadogós volt.